

Художниця з Божим благословенням

Будь-яка праця возвеличує людину, а якщо це праця творча, то, крім духовного задоволення, вона підносить самого митця на шабель особливого стану, який робить його життя наповненим барвами моральності. І від готового, запропонованого продукту людські серця наливаються красою та щирою вдячністю за подаровані миті, які часто називають найкращими й благословеними. Благословенною життям можна цілком справедливо назвати й Ірину КАТЕРИНЧИК, уродженку с. Корост, яка малює картини для того, щоб людські душі знаходили в них шлях до істини та Богопізнання.

Декілька літ тому одна бабуся сказала їй: «Ти роботи не матимеш, але розписуватимеш храми». Цим словам не надала жодних значень, бо ж церкву знала лише за релігійними святами, а тут – розписувати. Виникало безліч запитань, на які відповідей знайти не могла, аж поки справді не намалювала першу картину на біблійну тематику. От тоді й пригадала слова, сказані колись бабусею.

А все, мабуть, почалося ще зі шкільних років. Ще ученицею місцевої одинадцятирічки бачила, що до уроків малювання була якась особлива приязнь. Подобалося переносити на папір різні фігурки, тваринки, людські риси обличчя. Крім домашніх завдань з образотворчого мистецтва, які завжди вирізнялись своєю оригінальністю, індивідуальним підходом, змалювувала з налипок від жуйок різні малюнки. Декілька праць залишила на стінах навчального закладу, зокрема і в екологічному залі школи. На всіх шкільних і районних конкурсах з цього виду мистецтва її роботи відзначали, як високопрофесійні. Була старостою класу, а згодом і першим президентом шкільної республіки «Темп».

У 2003 році подала документи до Рівненського державного гуманітарного університету на художньо-педагогічний факультет, де здобула фах художника-декоратора по кераміці. Хоча за плечима ні художньої школи, ні жодних курсів із цього напрямку не було, але вирішила будь-що вивчитися на художника. Справа була не з легких. З перешкодами зіткнулася вже на вступних іспитах. Під час творчого конкурсу в аудиторію принесли гіпсову скульптуру, яку за дві години абітурієнти повинні були змалювати та заштрихувати. Змалювати могла, а от зі штрихами не справлялась, бо ж вперше познайомилась з цим художнім прийомом. Дивилась, як хтось це робить, намагалась повторити й собі. А коли вступники математично чітко вимірювали лінії своєї роботи, дублювала їх, тільки олівцем. Вступну творчу роботу Ірини Катеринчик викладачі зарахували, а разом із тим і її в студенти ВНЗ.

Серед двадцяти трьох одногрупників тільки троє були без відповідної художньої підготовки, серед них і героїня розповіді. Майже всі одногolosно заявляли, що важко їй буде в навчанні, а про результати годі й говорити, мотивуючи це низьким рівнем художньої грамотності. Та постійно говорила собі, що художник і походить від слова «худо», тобто, налаштувалась на те, що солодко не буде. Все ж старанна праця приносить свої плоди. У суботу та неділю, коли всі студенти роз'їжджалися по домівках, відвідувала додаткові курси, які проводила куратор групи для тих, хто бажав краще освоїти художній напрямок. Результат не забарився. Уже в кінці першого курсу оцінки в навчанні суттєво зросли, а з другого року студентства і по п'ятій усі сесії здавала на «відмінно». Викладачі неодноразово говорили, що дівчина має особливий підхід до кольору й дуже тонко його відчуває. Напевне, це було закладено природою. Тому завдяки такому відчуттю її малюнки набували зовсім іншого характеру, ніж інших студентів.

Ще під час навчання вийшла заміж за Юрія з Тучина Гоцанського району, який нині трудиться на тимчасових заробітках у сусідній державі, аби прогодувати сім'ю. Про художництво довелося забути, адже була заклопотана рутинною роботою й шукала місце для працевлаштування. Згодом народився синочок Ярослав, у якого, на жаль, лікарі діагностували обмежені фізичні можливості. За дитиною постійно потрібен був догляд. Молода мама часто з сином змушена була сидіти допізна. Тоді взялась читати Біблію, різні книги на релігійну тематику, які досить часто були ілюстрованими. Відчувши, що при щоденному читанні почав притуплюватися зір, взяла в руки олівець і спробувала перемалювати з Біблії ікону. З першого разу не зовсім вдалося по-художньому перенести її на аркуш паперу. Вирішила більше не братись за таку справу.

Три роки тому вперше побувала з родиною в Почаївській лаврі. Побачила багато різних ікон, і під тією святою аурою знову захотілось малювати. Показала роботи друзям і знайомим, які щиросеречно похвалили її. А це надало ще більших натхнення й упевненості у своїх можливостях. Через рік-другий одну з чергових намальованих ікон художниця подарувала в Свято-Покровський кафедральний собор м. Рівне. Через два тижні, коли навідалась у храм, не знайшла там свого подарунка. Серце збентежилось, бо ж знала, що всі подаровані ікони вішають у храмі, а її немає. Після служби схвильовано підійшла до касира й запитала про свою пожертву святій обителі, додавши, якщо ікона не сподобалась, чи не така, як того вимагають святі канони, щоб повернули її, аби вона так просто не лежала деінде. Та яким же було здивування в Ірини Катеринчик, коли касир повідомила, що її працю настоятель храму почепив у вівтарі. Ікону показали майстрам, які розписували собор, і вони погодились, що виконана досить правильно та професійно. З тих пір напрацювання митця прикрашають багато храмів у різних куточках країни. Нещодавно декілька ікон віддала тітці, яка мешкає в Знам'янці Кіровоградської області, аби служили парафіянам місцевого храму, які також почепили над вівтарем. Церква м. Старокостянтинів Хмельницької області теж вдячна за щедрий подарунок землячки. Є роботи художниці й у с. Чудниця Гоцанського району та ще в декількох селах і міст області. Нарахувала понад тридцять творів, які допомагають віруючим у Бога людям духовно зцілитися та очиститися від скверни. Декілька замовлень виконала для настоятелів Свято-Воскресенських церков УП та РП, що в Коросту.

Спочатку довго не наважувалась малювати, але згодом прийшло Господнє благословення й практично за тиждень завершила картину «Моління про чашу». Так само пішла до загалу ще одна праця – «Вознесіння Ісуса Христа». Поцікавився, скільки часу затрачає на написання ікони. На що співрозмовниця відповіла, що це залежить не тільки від самої праці, а й від кліматичних умов. Фанеру чи полотно спочатку повністю покриває клеєм ПВА та будівельною фарбою «Снежка», разів три-чотири. Це для того, щоб фарба, якою буде малювати майбутню картину, не просочувалась у матеріал, на який наноситимуть. В іншому ж випадку вона просто буде тьмяна, без жодного блиску. Для підготовки матеріалу теж потрібні час і відповідна температура, щоб усе це мало можливість добре підсохнути. А вже після того в декілька шарів наносить фарби. Вся

робота займає від одного до двох тижнів. Зараз пробує оздоблювати ікони ще й камінням з бурштину. Крім храмів, свої картини дарує друзям, знайомим. Дві з них змушена була продати, аби хоча б окупити затрачені кошти на придбання матеріалу.

Любить Ірина Катеринчик відвідувати святі місця з паломницькою місією. Побувала в багатьох культових спорудах України. Була і в Голосіївському монастирі, що в Києві, у храмах с. Кулевче та Білгород-Дністровська Одеської області, с. Липки Гощанського району, Почаєві Тернопільської області та багатьох інших святинях. Прагне сіяти добро та любов у душах оточуючих, бо ж на цьому й тримається світ, в якому живемо ми й житимуть наші нащадки.

Василь ТИТЕЧКО.